

"Ecrâm-ı ulviye ve ecsâm-ı seyyare içinde küre-i arzın hakaret ve kesafetiyle beraber bu kadar hadsiz zîruhların, zîşuurların vatani olması ve en hasis ve en müteaffin cüzleri dahi birer menba-ı hayat kesilmesi..." İzahı?

Kur'an'ın tarzı açısından, dünyamızın dışında yaşayan varlıklar melekler, cinler ve ruhaniler olarak isimlendirilir. Bunların yaşama şartları, insanların yaşama şartlarına benzemez. Yani bu varlıklar yaşamak ve hayatta kalabilmek için hava, su, toprak, ateş gibi unsurlara ihtiyaç duymazlar. Ayrıca bu varlıklar nurani ve latif oldukları için, bizim maddi gözümüze de görünmezler. Ama onların varlıkları hakkında, hem Kur'an hem akıl ittifak etmiştir. Onların hayatları ve hayatına lazım olan şeyler bizimkinden farklı olduğu için, onları kendimize kıyas edip öyle anlamaya çalışmak yanlış olur.

Yirmi Dokuzuncu Söz'de Üstad Hazretleri bu meseleyi şu şekilde izah ediyor:

"Mesela: İki adam, biri bedevî, vahşî, diğeri medenî, akli başında olarak, arkadaş olup İstanbul gibi haşmetli bir şehre gidiyorlar. O medenî, muhteşem şehrin uzak bir köşesinde pis, perişan, küçük bir haneye, bir fabrikaya rastgeliyorlar. Görüyorlar ki, o hane amele, sefil, miskin adamlarla doludur. Acip bir fabrika içinde çalışıyorlar. O hanenin etrafı da zîruh ve zîhayatlarla doludur. Fakat onların medar-ı taayyüşü ve hususî şerâit-i hayatiyeleri vardır ki, onların bir kısmı âkilü'n-nebattır, yalnız nebâtatla yaşıyorlar. Diğer bir kısmı âkilü's-semektir, balıktan başka birşey yemiyorlar."

"O iki adam bu hali görüyorlar. Sonra bakıyorlar ki, uzakta binler müzeyyen saraylar, âli kasırlar görünüyor. O sarayların ortalarında geniş tezgâhlar ve vüs'atli meydanlar vardır. O iki adam, uzaklık sebebiyle veyahut göz zayıflığıyla veya o sarayın sekanelerinin gizlenmesi sebebiyle, o sarayın sekaneleri o iki adama görünmüyorlar. Hem şu perişan hanedeki şerâit-i hayatiye o saraylarda bulunmuyor."

"O vahşî, bedevî, hiç şehir görmemiş adam, bu esbaba binaen görünmediklerinden ve buradaki şerâit-i hayat orada bulunmadığından, der: 'O saraylar, sekanelerden hâlidir, boştur, zîruh içinde yoktur.' der, vahşetin en ahmakça bir hezeyanını yapar. İkinci adam der ki: Ey bedbaht! Şu hakir, küçük haneyi görüyorsun ki, zîruhla, amelelerle doldurulmuş. Ve biri var ki,

bunları her vakit tazelandiriyor, istihdam ediyor. Bak, bu hane etrafında boş bir yer yoktur; zîhayat ve zîruhla doldurulmuştur. Acaba hiç mümkün müdür ki, şu uzakta bize görünen şu muntazam şehrin, şu hikmetli tezyinatın, şu san'atlı sarayların, onlara münasip âli sekeneleri bulunmasın? Elbette o saraylar umumen doludur ve onlarda yaşayanlara göre başka şerâit-i hayatileri var. Evet, ot yerine belki börek yerler; balık yerine baklava yiyebilirler. Uzaklık sebebiyle veyahut gözünün kabiliyetsizliği ve onların gizlenmekliğiyle sana görünmemeleri, onların olmamalarına hiçbir vakit delil olamaz. Adem-i rüyet, adem-i vücuda delâlet etmez. Görünmemek, olmamaya hüccet olamaz."(1)

Bu meseleye insan zihni ve hayali açısından bakacak olursak, dünyanın dışında yani uzayda UFO diye isimlendirilen hayali, garip, ucube şeklinde asılsız mahluklar yoktur. Bunlar heyula tarzında kurgulardır ki, insan zihninin bir hezeyanıdır. Ancak bilim kurgu tarzı, zihni varsayımlardır. Yoksa aslı ve esası olsa idi, çoktan tezahür ederdi. Var olan bir şeyin ebediyen veya uzun bir süre gizli ve saklı kalması düşünülemez. Risale-i Nurlarda bu tarz bir kabul söz konusu değildir.

Kur'an ile UFOcular, belki uzayın hali ve boş olmasının hikmet ve akla aykırı olduğu noktasında birleşebilirler. Yani Kur'an uzay boş değildir ve olamaz derken, Ufocular da aynısını söylüyorlar. Aralarındaki fark; uzay sakinlerinin keyfiyetleri hususudur.

Özet olarak insan, her şeyi mutlaka kendine kıyas edip ona göre hüküm veriyor. Yani, dünyanın dışında varlık olsa bile, mutlaka insan tarzında olması gerektiğini varsayar ve ona göre kurgular. Bu da hayalden ve hezeyandan öteye geçemez. Risale-İ Nurlarda, dünya dışı varlıkların varlığı kabul edilir ve ispat edilir. Ama bu varlıklar, insan zihninin ve hayalinin ürettiği UFO ve uzaylı tarzında değil, Kur'an'ın tespit ettiği melekler, ruhaniler ve cinler tarzındadır. Aslında bu uçuk kaçık, zihni ve hayali varlık anlayışı, felsefenin bakış açısı ile Kur'anın bakış açısı arasındaki farkı da gösteriyor, Felsefe; kainatı tam olarak ihata edemediği için yorumları da havada kalıp hayalden öteye geçemiyor.

(1) bk. [Sözler, Yirmi Dokuzuncu Söz Birinci Maksat.](#)